

Драїан Хамовић

ОКРЕТНИЦА

ЗЕЛЕНИ ВЕНАЦ, ОКРЕТНИЦА

Силуете пуних зглобних аутобуса.
Преде механика, шиште хидраулици.
Уходани покрет свакодневног опуса
Незнаних јунака што хрупе по улици,

Размиле се часком и започну десанти.
Свако запоседа комад територије,
Брисан и опасан, тврди граде, где сам ти
Одавно отписан, сврстан међу спорије.

Сви мотивисани, на прилици захвални,
На престоном фронту живети и гинути.
Повици сустану и одјеци рафални.

Довече, жив терет купе аутобуси
И претекли борци повуку се, збринути:
Скривена команда, за тај дан, све отпусти.

ЗЕЛЕНИ ВЕНАЦ, ПИЈАЦА

Зелени венац, пијаца допола,
(Мати просечних плата и пензија!)
Понад нађених римских некропола,
Легије четврте – горња Мезија.

Верна храниља умнима, простима,
Двори на старом борбеном гребену.
Сва утврђена на јаким костима
Смири жилу глади, непогребену.

Зелени венац рајских пред-укуса,
Јутарње зрело мркне у трулежи,
Горње се очас у доње преврте.

Пијаца, сукус повесног сукуса:
Што врвило је – слеже се, улежи,
Насити уста легије четврте.

СТАРО САЈМИШТЕ

*Хиџросџ му је и лукавџво даџо
само џеке да је член досџојни
на земаљски сајам несмислени*
Његош

Сајам је празан а никад празније
Главом што шета, иначе непуна:
Источни, крајњи пункт Ендехазије,
Јудејско-српски лагер крај Земуна.

Нема овдашњих, нема ни странаца,
Нити сликара (прошле су године!)
Ни павиљона, ни падобранаца –
Скокова, давних, са куле Шкодине.

Нема изложби, нити трговања,
Филипса – ТВ огледног програма,
Мајера, Геца, глади и тровања,
Депортација, ни планског погрома.

Нема ни зиме што крати болове,
Погледа који у небо залута,
Нема телеса да Савом доплове
Обезличена, од воде надута.

Ни ромског кварта да се ту лоцира.
Нема бронзане скулптуре модерне:
Нејасне форме која асоцира
На расцеп, кад се човештво подере.

Повест поравна а људи нахере,
Кула тек стрчи да жртве узвиси.
Градови личе на пуне лагере,
Земља на блештав сајам несувисли.

ПОХВАЛА ПЕРИФЕРИЈИ

Случај ми бели барјак победе,
Уз саучешће воље слободне:
Предајем ти се, градски ободе,
Себе и своје струје подводне.

Град човечића и зградурина,
Урбофилије црква саборна,
Пројектована општа урвина,
Задивљујућа, али напорна.

И свако храна својој звери је
А не верује нико никоме:
Главу – у заклон периферије
И клијај, макар у тлу плиткоме.

Људи се махом лако поводе,
Хрле у сусрет гротлу, средишту.
Ја пловим Теби, тихи ободе,
Аутобусом, ка свом седишту.

БЕЖАНИЈСКА КОСА

Скорашња повест као повест ранија
(У људском случају ствар скоро иста је)
Непрегледна, увек будна бежанија
Ка месту сигурном – на које пристаје.

Нејач и овчице, војници стасити,
Шајке, скеле преко две воде дебеле.
Измаћи потери (ма где се скрасити)
Ићи у трговце или фелдвеле.

Обући свој мундир, мантију монаха,
Душу очувати, ма како претећи:
Јер мајчицом благодан бесова пројаха
И мртво палећи и живом претећи.

И воде пређемо. На другој обали
Тлу се поверимо и тло нас прèпозна.
Али спори пожар потајно потпали
Избегле из огња плаха и нервозна.

Бежанија будна, висока коса је
(А видик неважне детаље одстри)
Ко доведе превали, укопан остаје
На домаку, збринут, док онострани.